

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. №. 290.

Anden Session.

77de Møde.

Tirsdagen den 28de Januar.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Det gjorde mig ondt at høre det ærede Medlem fra Præsto (Grundtvig) sige Nei, thi jeg troede, at han i den Henseende skulde have givet mig den fasteste Understøttelse (Grundtvig: Nei, ikke med Hensyn til det Forslag, der ikkun tilstaaer borgerligt Ægtefæb til de kirkelige Løsgængere). Ja, det var netop det, jeg gjorde opmærksom paa, at den fulde Sandhed laae kun i det Forslag, som gif løs paa at stille det borgerlige Ægtefæb som en reen Contract, en Contract, tilgængelig for Alle og under Forudsætning af den kirkelige Vielse. De andre Forslag betragter jeg for mere eller mindre Tillæmpninger til et System, som Overgangsmidler, hvoraf man betjener sig; men om dem alle troer jeg, at vi maae sige, at de kunne afhjælpe de væsentlige Mangler og den eksisterende Trang for de Personer i Menigheden, som med de nærværende Institutioner ikke kunne hjælpe sig til Rette og blive ægteviiede. Der er imidlertid, maae vi vel huske paa, et fjerde Forslag, som ligger udenfor de 3, der ere til Forhandling, og som bliver tilbage, naar disse 3 forsvinde, og dette fjerde er Grundloven med sin Paragraph (Hør! Hør!). Her er et Spørgsmaal, og det er et vigtigt Spørgsmaal, som kun een Mand i denne Forsamling kan klare og fyldestgjørende besvare, nemlig Justitsministeren. Anseer han sig beføiet — ja, jeg vil gaae videre — anseer han sig forpligtet til at fastsætte den Forskiel, der skal gøres paa Kirkebogen og paa Ægtefæbsindskrivningsbogen? Derfom han anseer sig beføiet og forpligtet til at give de i saa Henseende fornødne — jeg kalder dem kun administrative — In-

struxer til alle vedkommende Embedsmænd om, hvorledes de skulle tage imod de Erklæringer, besørge de Antegninger og give de Attester, som gaae ud paa at erkende, at en Mand og Kvinde ere traadte i ægtefæbelig Forening med hinanden i alle borgerlige Henseender, saa vil der ikke være nogen Fare ved, om vi end skulde ende med ikke at antage noget af de foreliggende Forslag. Anseer han sig derimod ikke berettiget, og altsaa endnu mindre forpligtet, til at gjøre dette Skridt, vil det være en Synd mod mange Mænd her i Landet, om vi ikke antage et af de foreliggende Forslag (Grundtvig: Nei!). Ja, det ærede Medlem siger Nei, det er i Principets Tjeneste, jeg siger Jo, det er i de enkelte betyngede Mands Interesse (Hør! Hør!) (Grundtvig: De kunne nok hjælpe sig selv). Her vil altsaa, troer jeg, kunne findes et Vendepunkt. Hvorom har en heel Deel af denne Forhandling dreiet sig? Derfom jeg har forstaaet det ret, og det er noget Beslagtet med vor hele nationale Følelse og Character, saa har her Striden kun dreiet sig om Rangforordningen mellem de forffjellige Troessecter og Troesksamfund (Hør! Nei!). „De kirkelige Huse“ have havt en Slags Fornemhed, som satte dem høiere end „Bagsale“; „Folketirken“ har ikke kunnet taale kun at være en „anerkjendt Kirke“ — i alle disse Udtaalelser ligger en vis Følelse af, at det Eine har en Forrang for det Andet, at det Eine er en „Excellence“ og det Andet kun en „Høielsebaarenhed“. Man har ogsaa søgt at fæste denne Rangforordning en vis Indgang ved at kræve dens Anerkjendelse, om jeg har forstaaet det ret, i Sædveligheden s Navn. Vore Sæder skulle ikke kunne taale, har man sagt, at der skete et Indgrib blot i det, som var nødvendigt, for at udføre de borgerlige Love; vi skulle ikke have optaget i vore Sæder „at give Keiserens, hvad